

[Erlendsson.]

hold. Af disse mange ændringsforslag fik vi vedtaget ét, nemlig indsættelsen af ordet „absolut“ i § 123, stk. 1, 1. punktum, således at det kom til at hedde: „når det er absolut påkrævet“, hvor det drejer sig om at fjerne et barn fra hjemmet, men vort ønske om, at den tilforordnede dommer skulle medinddrages stærkere i afgørelsen ved at give ham stemmeret ifølge §§ 125 og 126, samt et væld af andre forslag til forbedring af familiens retsstilling lykkedes det ikke at få vedtaget. Dertil var uviljen mod fremskridtspartiet endnu for stor i juni 1974.

Skulle den mellemliggende tid imidlertid have overbevist et flertal i tinget om, at der er brug for at styrke forældres og børns retsstilling over for socialmyndighederne og over for den frembrusende flok af socialrådgivere, familievejledere og børnehavepædagoger — hvad jeg håber — kan jeg anbefale et nærmere studium af fremskridtspartiets mange ændringsforslag til bistandsloven.

Det vil være en god forberedelse for mange til at indstille sig på de lovforslag om forbedring af familiens retsstilling over for myndighederne, som fremskridtspartiet agter at fremsætte i indeværende folketingssamling.

Indtil da må vi som hr. Poul H. Møller glæde os over pressen, der også her har fungeret som borgernes egentlige og bedste retsbeskyttelse trods alle bestående flerleddede ankestyrelser og domstole.

Eva Rothenborg (FP):

Jeg må beklageligvis erklære mig enig med fru Hanne Reintoft i, at det i visse tilfælde kan være svært at få en saglig debat her i tinget, for det er jo en typisk røgslørspolitik, der føres først og fremmest af en socialdemokrat og derefter elegant følges op fra de andre partier ved at føre denne debat op på et politisk plan og begynde med at aflede opmærksomheden fra den efterhånden helt åbenbare hensigt med de statsopdragede børn og unge og indlede et helt personligt partifelttog imod fremskridtspartiet.

De dybe beklagelser fra både hr. Tastesen og ordførerne for de andre partier over fremskridtspartiets tilstedeværelse i tinget synes at berø på en forglemmelse af, at det trods alt skyldes vælgerens ønske, at vi sidder her.

Derfor må det også være mig tilladt på

det dybeste at beklage venstres fru Birgitte Oxdams efter min mening temmelig billige bemærkninger angående retstilstandene i Danmark og fremskridtspartiets holdning til disse. For det er nemlig overhovedet ikke det, sagen drejer sig om. Debatten drejer sig om hjemmenes retsbeskyttelse i de tilfælde, hvor der notorisk foreligger en forkert afgørelse; vi er alle klar over, at der skal skrives ind mod misbrug. Det er mennesker, der har lavet lovene, og derfor fungerer de ikke altid 100 pct. tilfredsstillende, men når de ikke fungerer tilfredsstillende og der finder magtmisbrug sted, må det være enhver borgers ret at kunne appellere disse afgørelser og være sikker på at få kunne gjort sin røst gældende.

Men jeg forstår, at fru Birgitte Oxdam ikke ser på institutionsbørn på samme måde som vi i fremskridtspartiet, og det til trods for, at der foreligger helt kontant statistisk materiale, der viser, at der udvikles langt flere kriminelle og narkomaner blandt institutionsbørn end noget andet sted i befolkningen.

De forskellige børneværnsafgørelser må vel også siges at have antaget helt groteske former i det sidste år, når man tager i betragtning, at børneværnet til trods for gentagne anmeldelser undlod at gribe ind i Bremssagen, hvor en gal morfimist fik lov til uantastet at torturere hjælpeløse små børn ihjel. Hvorfor? Fordi hun tilhørte det såkaldte bedre borgerskab. Og når børneværnet endelig lettede sin blakkede samvittighed med et besøg, ringede man allerhøfligst på forhånd, således at madame kunne skjule dem af de små, der var så maltrakterede, at det ligefrem sprang i øjnene. Her var et tilfælde af grov forsømmelighed fra børneværnets side. Men har det fået konsekvenser? Ih nej, der har ikke engang været grundlag for en næse. Men i tilfældet „Birgitte“ drejer det sig ikke om en velhavende overlægefru, men derimod bare om en jævn lille mor og far og et hjem, som alle sagkyndige betegner som et godt hjem for et barn. Og sådanne mennesker er taknemmelige ofre i myndighedernes hænder, fordi myndighedsstemplet alene får dem til at blive kujonerede. Men man foretrækker i de partier, som påstår, at de går ind for bevarelsen af hjemmet som en af grundpillerne i vort samfund, at overse de egentlig lige-